

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

Питање геостратешког положаја Србије у последњих 20 година било је тема ванинституционалног третмана и сводило се на прилоге, међу којима је било и врло запажених. Међутим, то није имало одраза на креаторе државне и националне политике, која је вођена, рекло би се, на волонтаристички начин. Јавност није обавештена да се надлежни државни орган, институција или институт на буџетском финансирању појавио са студијом на ту тему. А развој ситуације је то и те како налагао.

Влада Србије била је један од актера у стварању данашње Албаније, која је управо 28. новембра 2012. године обележила 100-годишњицу постојања. Делегација Србије увеличала је својим присуством јубилеј!

И Србија је обележила 100-годишњицу Кумановске битке. Поставља се питање да ли ће самопрокламована држава “Косово” померити годишњицу стварања друге албанске државе за 10. децембар 2012. године када је почео да се примењује договор, односно “Споразум о интегрисаном управљању границом”, који је постигао премијер Ивица Дачић са представником привремених косметских институција Хашимом Тачијем уз посредовање госпође Ештон? Зашто би представници привремених КиМ институција могли изабрати тај датум? Зато што би било тешко оспорити њихову евентуалну тврдњу да је тога датума Косово и Метохија признато од Србије као државе-матике, тј. остатка Србија. Јер, ово што се дешава са Србијом у последњих 12 година превазилази сва песимистичка очекивања.

Од стране западних креатора “новог светског поретка” дуго је припреман терен за распарчавање Србије. У позадини свега што се дешавало са Југославијом била је Србија. Летимичан поглед на земље из којих су долазили “часни мешетари” доста је илустративан: САД, Велика Британија, Немачка, Аустрија, Словенија. Па још је бивши министар и председник Конференције за бившу Југославију Лорд Карингтон 1992. године говорио да још “морамо видети шта ћемо са Косовом”. Апсолутно иста методологија, примењена код разбијања Југославије, у примени је и када се ради о Србији. Аутор овог текста је својевремено у књизи “Васкрсава ли Коминтерна” (2007) изнео да се дух Коминтерне (сада 4. са седиштем у Бриселу) манифестује кроз идеје чији протагонисти припадају разним сферама посебно медијској, затим литерарним круговима, али их има и међу носиоцима јавних функција оличених у појму “интелектуална елита“, како ју је видео др Арчибалд Рајс. Толико је Србија присутна на дневном реду свих структура ЕУ, толико посета њихових комесара или емисара да се стиче утисак да ова творевина смисао свога постојања налази и оправдава бављењем

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

Србијом! А наши званичници су импресионирани њиховом појавом. Када проговоре енглески или немачки у њима виде нека натприродна, божанска бића.

Да би остварили своје геостратешке циљеве, западни центри моћи осмислили су програм извођења револуција попут октобарских у Русији (1917) и Србији (2000), затим у Украјини, Грузији и покушали да тако нешто изведу и у Белорусији и Русији, а све под слоганом борбе “за демократију и људска права” и кроз “ненасилан отпор”. Финансијска подршка се пружа преко “штампаних” долара и обучених кадрова – “професионалних револуционара”, који након извођења револуције у једној земљи, њу реекспортују у друге земље.

Нису поштеђене ни земље Блиског и Средњег истока. Нажалост САД нису ван свих тих дешавања. О искуствима Србије, Црне Горе, Ирака, Либије ... и да не говоримо. Није на одмет подсетити на интервју Бенџамина Ференца, тужиоца у нирнбершким процесима, датог “Политици” (18. 5. 2007): “У тренутку када почнемо да напуштамо владавину права и препустимо неком другом да процењује када је употреба силе дозвољена, а када је боље да останемо у оквиру закона, тад смо се обрели на Дивљем западу, али на међународном нивоу ...”

У свим досадашњим изборним кампањама политичари су слали поруке које ће код бирача имати ефекат дејства “мелема на љуту рану”. И увек се радило о манипулацији бирачким телом, јер те поруке нису биле засноване ни на каквом озбиљно осмишљеном и остварљивом програму. Србија у том погледу није изузетак. Таква је ситуација и у земљама које слове да имају дугу демократску традицију. Шта је карактерисало изборе одржане 2012. године у Србији? Енергична борба против организованог криминала и корупције, радикалан заокрет у политици према Косову и Метохији и владавина права. Првом поруком се овде нећемо бавити осим само једног ситног детаља. Уместо састанка са управом ФК “Црвена звезда” у доба у Влади Србије и иницијативе за формирање радне групе и аболицију оних против којих је кривични поступак био у завршној фази било би целисходније да је упућена криминалистичка полиција у водеће фудбалске и кошаркашке клубове, али и у здравство, просвету, културу итд. у циљу провере регуларности пословања. Тада бисмо били склонији веровању да та борба има системски карактер.

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

Посебну пажњу је привукла медијска помпа којом је праћена најава истраге и хапшења у домену обављених приватизација ("Политика", "Вечерње новости", Агробанка, Развојна банка Војводине, "Колубара" и др.). За то време суштина договора између Београда и Приштине уз посредовање Брисела била је покривена велом тајне. Јавност је првобитно обавештена да се ради наводно о "техничким" питањима.

Међутим, епилог свих тих контаката нису била "техничка" питања већ суштински договори. Јер, док се преговарало и вечерало у Бриселу, завршни радови око успостављања царинских пунктова за интегрисано управљање границом (Integrated Border Management – ИБМ) били су у току, с тим што се на свечаном отварању 10. децембра о.г. нису појавили Дачић и Тачи, већ је руковање уследило на нижем нивоу. И најновија иницијатива за укидање аутономије Војводине представља димну завесу како пажња јавности не би била усмерена на дешавања у вези са КиМ. Без обзира да ли је ова иницијатива производ домишљатих људи из Напредног клуба који су је лансирали или је увезена, она нема ни историјско, ни економско утемељење. То што је завијена у обланду децентрализације кроз регионализацију не умањује њену штетност.

Што се тиче судства, питање је да ли се оно ослободило страха од извршне власти? Радовало би ме да јесте. Међутим, дилему је отклонио представник владе Србије (Дневник РТС, 4. 12. 2012) обраћањем Уставном суду Србије у коме га моли да врати Косово и Метохију пре него што буде донео одлуку о спорним уредбама на предлог Демократске странке Србије! Овако усмено обраћање највишој судској инстанци са тако високог положаја је непримерено, с обзиром на то да Закон о Уставном суду Србије предвиђа поступак обраћања физичких и правних лица УСС-у. Уставни суд је покренуо поступак за оцену уставности оспорене четири уредбе, међу којима је и она која се односи на Споразум о интегрисаном управљању границом (ИБМ). Оно што забрињава је то да Влада Србије није дала одговор у вези са овом Уредбом у року који јој је одредио УСС! На предлог надлежног министарства ова судска инстанца нашла је начин да застане са поступком. Вероватно да јој се у формално-правном смислу не може приговорити, али је проблематично са аспекта чиме се она руководила.

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

Закон о "суштинској аутономији" тешко је повезати са оспореним уредбама владе с обзиром да је она предвиђена Резолуцијом 1244 СБ УН и требало је да буде полазни основ у дијалогу централне и покрајинске власти под окриљем УН о враћању КиМ у уставно-правни оквир Србије. Стога је нејасно кога би тај закон, усвојен без учешћа представника покрајинских институција обавезивао? То показује какав је однос извршне власти према највишој судској инстанци и обратно.

Садашња гарнитура на власти направила је коперникански обрт у политици према Косову и Метохији што је изазвало чуђење не само домаће, већ и међународне јавности. У коментару британског недељника The Economist, како преноси "Политика" (20. 12. 2012), пише "нови српски лидери понашају се другачије него што су сви очекивали када су дошли на власт". Не само што није прекинут континуитет са политиком претходне власти, него је погажено обећање да ће поништити све договоре који су штетни за Србију.

Нова власт је испољила невероватну брзину и лакоћу у уобличавању свега што је претходна власт парафирала са образложењем да све што је парафирано представља међународни уговор, па се отишло тако далеко са тврдњом да и усмени договор представља међународни уговор! Овакво тумачење мора да је збунило ширу јавност, а познаваоце међународног јавног права да и не говоримо. Прво, међународни уговори регулишу односе између суверених држава. Значи ли то да је КиМ суверена држава? Друго, било какав парафирани папир не представља међународни уговор и када се ради о сувереним државама.

Проблем ове земље је у томе што у погледу стратешког опредељења у вези са КиМ нема суштинских разлика између садашње и претходне власти. Разлика је једино у погледу брзине остваривања замисли Вашингтона и Брисела. Запад верује да је сада најповољнији тренутак да се стави тачка на причу о "Косову" с обзиром на однос снага у Народној скупштини, а он је такав да немамо ниједну јаку опозициону странку, јер ДС то очито није. Она здружено подржава примену свега што је, као странка у претходној власти, договорила у вези са КиМ. На тај начин њени главни актери унапред су ослобођени од утврђивања евентуелне одговорности. ДСС по својој снази то није.

Врло неубедљиво звучи изјава једног званичника да, уколико застанемо на путу ка ЕУ, нећемо имати за исплату пензија, да он неће дозволити да "наша деца живе у сиромаштву". Произилази као да све што долази из ЕУ је у нашем интересу, а да ЕУ нема интереса! Јавност је први пут обавештена да ЕУ попуњава буџет Србије! Шта је са једном милијардом долара кредита добијеног од Руске Федерације под повољним условима и најављеним зајмом Светске банке (део за поуну буџета, а део за инфраструктуру)? Запљуснути смо низом доста узнемиравајућих изјава попут оне да Србију "очекују болна дешавања поводом Косова". Метохија ретко или никако не фигурира у речнику наших званичника. Можда из бојазни да би то могло да иритира косметске Албанце и да одустану од преговора, што би остатку Србије угрозило добијање термина за почетак преговора. Зар сада када "никада нисмо били ближи ЕУ"? А онда се појави теза о "отетом Косову". Није јасан ни смисао питања да ли ће нам бити враћено "отето Косово" ако одустанемо од пута ка ЕУ и експлицитан одговор да неће. Овде се ради о чистој замени теза. Нити је Косово и Метохија отето па се не може говорити о враћању, а окупирано јесте. Верујем да ће КиМ бити ослобођено у измењеним међународним околностима. Па зар нису били окупирани од стране Османског царства? Па верујем да ни САД неће моћи тако дуго да држе под окупацијом јужну српску покрајину. Нажалост, теза да Србију очекују болне одлуке нашла је места и у прочитаном излагању министра иностраних послова Србије у УН.

Логично би било да шира јавност буде обавештена шта се подразумева под "болним одлукама". Додуше појединци из актуелне власти стидљиво истичу да је одлука о интегрисаном управљању границом "болна за Србију". Како разумети да је платформа за КиМ обећана, а да су договори постигнути и без њеног усвајања. Међутим, након договора о интегрисаном управљању границом, питање је колико платформа има смисла, јер су Албанци остварили оно што су желели. Можда се управо ради о раније најављеном "историјском компромису" од стране председника владе Србије и то за време мандата ове владе?! Јер, интегрисано управљање границом и царина представљају атрибуте суверених држава.

Србија је у прошлости имала много донатора, али КиМ имају непроцењив значај за ову државу и народ да би могли бити поклоњени од било ког званичника Србије. Велики је улог грађана ове земље у све оно што данас баштине КиМ. Стога јужна покрајина Србије не треба да буде предмет трговине као да се налазимо на (Баш-)чаршији: ми вама дали Југ, ви нама Север, ми вам дамо столицу у УН! Када се томе дода оно што се могло чути ових дана да Србија не може да влада Приштином, а ни Приштина градовима са српском већином на Косову! Да ли то значи да ћемо ускоро чути да Србија не може да влада Новим Пазаром, али ни Нови Пазар градовима са српском већином у Рашкој, затим да Србија не може да влада Новим Садом, али ни Нови Сад градовима у Војводини где Срби чине већину? То заиста звучи невероватно да човек не може да се не запита куда

све то води. То са државотворним приступом нема ништа заједничко.

У последњих девет година сам јавно истицао да је проблему устројства државе приступано неадекватно. Суштина је у томе што су представници централне власти, и пре, а поготово после октобарске револуције, проблем устројства државе решавали тако што су са високог нивоа поручивали нижим инстанцама власти (покрајине, градови, општине) шта су спремни да им дају а шта не. Таква наопака логика угрожава не само постојање државе него и њено унутрашње биће. Наиме, и са Албанцима, Мађарима, Ромима, и другим етничким заједницама је требало разговарати на тему какво нам је државно устројство потребно и модалитете учешћа у власти на начин да се ниједна етничка заједница не осећа да њоме неко влада и да њена људска права, политичке и економске слободе зависе од воље већинског народа. Да је централна власт пошла од "суштинске аутономије", онда не би дошла у ситуацију да у платформи говоримо о аутономији севера у оквиру Аутономне покрајине што је својеврсни апсурд. У скупштинској дебати посланик Бојан Костреш погодио је суштину проблема од кога је бежала и претходна власт. А то практично значи: господо, да ли сте спремни да делите власт, да ли сте спремни на то да у скупштини буде 50 Албанаца или да председник владе или скупштине буде Албанац и да Скупштина буде шаролика у погледу етничке заступљености? Нема шта ви да дајете некоме, да му удељујете. Ако су КиМ део Србије, а јесу, онда су и сви етнички Албанци наши грађани и држављани. Зашто под покровитељством госпође Ештон нису отпочели преговори о повратку протераних са КиМ и о реадмисији илегално досељених Албанаца из Албаније. То су питања од прворазредног значаја.

Понашање западне алијансе према Србији личи на игру мачке и миша. То се јасно види у вези са тумачењем услова, које Србија треба да испуни да би постала пуноправни члан ЕУ. Наши званичници кажу да не очекују да ће ЕУ постављати нове услове, па да неће постављати додатне услове, ни услове које нису постављали другим земљама и сл. А из ЕУ стално поручују да Србија врло добро зна које услове треба да испуни на путу ка ЕУ, па да су то Копенхагенски критеријуми, затим да су то критеријуми које је поставио Савет Европе, па да је то "нормализација односа са суседима". Пошто то нашим званичницима није јасно, онда из ЕУ поручују да они под тим имају у виду "нормализацију односа са Косовом", а поједини ЕУ званичници се дрзну па кажу да се под нормализацијом подразумева признавање независности Косова, ако не раније оно свакако пре уласка у ЕУ. Међутим, наши званичници опет не разумеју појам "нормализације односа са Косовом", а онда им европски комесари и емисари протумаче па кажу да то значи да Србија, односно остатак Србије, не прави сметње на путу учлањења "Косова" у све регионалне (већ је коначно-брисана звездица, фуснота, пахуљица, прим М.С.) и друге међународне организације, укључујући и Уједињене нације. Међутим, нашим наведено тумачење опет није јасно па питају: кажите нам шта још треба да испунимо да бисте нас примили? И тако у недоглед. Проблем ове земље огледа се у чињеници да је после извојеване октобарске револуције код нас 2000. године

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

депрофесионализован државни апарат, да је створена партијска држава пар екселанс где су на важне државне функције долазили људи практично са улице, а у јавности се профилисали као партијски апаратчики. А кад имамо такав след догађаја онда то угрожава функционисање државе.

Посебну пажњу заслужује аспект односа Србије са ЕУ, чији званичници се служе разним триковима. У последњих десетак година било их је много. Један од њих је, поред ИБМ, да и остатак Србије и КиМ постану чланице ЕУ и УН. Треба се запитати како је то могуће с обзиром на уверавање званичника ЕУ (и САД) "да нико не очекује од Србије да призна независност Косова". А у медијима се систематски оркестрира пропаганда да овај народ не може да преживи без ЕУ. Поставља се питање зашто наши званичници нису понудили уверљиве аргументе у прилог сврсисходности чланства Србије у овој асоцијацији. То што се стално понавља да 56% извоза отпада на ЕУ има и своју слабу страну, јер овај проценат показује висок степен зависности Србије. Губи се из вида величина Србије и конкурентност њене привреде. Закључивањем Споразума о стабилизацији и придруживању, Србија се лишила могућности да примењује инструменте заштите у појединим секторима привреде, посебно у пољопривреди, а да није у могућности да овој грани даје значајније подстицаје што чине развијене земље ЕУ. Поред тога, свесно се пренебрегава чињеница да у структури нашег извоза доминирају производи нижег степена прераде.

Овакав некритички однос према ЕУ води земљу у дужничко ропство. Ако и актуелна власт, која својим односом према ЕУ наставља где је претходна стала, заиста сматра да пут ка ЕУ "нема алтернативе" онда дугује јавности одговор на питање како је спољни дуг земаља централне и источне Европе достигао астрономско висок ниво. У поређењу са 1993. спољни дуг ових земаља у 2012. години повећан је код Пољске са 45 на 320 милијарди долара, следствено даље код Мађарске са 24 на 185, Румуније са 4 на 136, Чешке са 9 на 102, Словачке са 3 на 73, Словеније са 4 на 61, Бугарске са 0,1 на 25 (извор: Светска банка и Рикардо Лого – Дуг привреда у транзицији). Када се има у виду енормно висок спољни дуг и других земаља-чланица ЕУ у 2011. години попут Италије (2.684 млрд. \$), Шпаније (2.570), Ирске (2.357), Грчке (583), Португала (548) итд., да све оне нису биле под суровим економским санкцијама и нису биле бомбардоване, и да се Србија после прошлгодишњих избора определила за енормно задуживање у иностранству за пројекте чија економска исплативост није доказана (београдски метро, енергетика, канал Морава – Вардар – Солун и др.), онда је више него јасно да нас

Разлика између бивше и садашње власти само у брзини остваривања замисли САД и ЕУ

Пише: Милисав Станковић
понедељак, 04 фебруар 2013 21:39

товоди у грчки или аргентински сценарио.

Данас постоји јединствен у свету Музеј спољног дуга у оквиру комплекса зграда Државног универзитета у Буенос Ајресу. Ко зна, можда ће једног дана бити отворен један овакав музеј и у оквиру Београдског универзитета са ликовима твораца спољног дуга Србије после октобарске револуције.